

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. De timore, anxietate, & agonia Domini. Ab imitando Christo
excusantis humana[m] infirmitate[m] infirma est & nulla excusatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

FERIA TERTIA.

DE TIMORE, ANXIETATE, ET Agonia Domini IESU.

Et cepit pavere, & tedere. Et factus in agonia prolixius orabat. Marci 14. Luc. 22.

VERITAS PRACTICA.

Ab imitando Christo, excusantis humanam infirmitatem, infirma est & nulla excusatio.

RATIO EST, quia nulla est excusatio, si Christus assumpsit humanam infirmitatem. Sed humanam Christus assumpsit infirmitatem. Ergo à Christo imitando, excusantis infirmitatem humanam, infirma valde est & nulla excusatio.

I. PUNCTUM.

SICUT à timore anxietas, sic ab anxietate processit agonia: quantum quidem cogitari potest accidisse hoc modo, qui attentè & piè revoluendus.

Permisit Christus imaginationi suæ sibi repræsentare tormentorum atrocitatem, qua moriendo passurus esset, & concessit appetitui sensitivo inde concipere mortis timorem & horrorem, quam magnus & sensibilis concipi poterat; Cùm verò Voluntas superior liberrimè acceptaret illa tormenta, & consentiret in mortem subeundam, hinc anxietas quædam orta est in ejus animo, *quid nempe potius ageret ex duobus sibi propositis? AN MORTEM ACCEPTARE? AN DIFFERRE? Differre suadebat timor, acceptare amor; Quid faciat?*

Pf. 141.

1. par. 11

2. Reg. 24

Anxietus est super eum spiritus eius, turbatum est in eo cor eius, ut posset dicere, Ex omni parte me angustia premunt; Coarctor nimis.

Sed tempus urget, hora instat, adsunt hostes, concludendum quid fiat; tunc fit agonia, id est, extremum certamen inter timorem & amorem; Uter utri cedat; Et cùm timorem vicerit amor, hinc factum est ut sanguis, qui ex timore circa cor se effuderat, retractus fuerit ab amore, & in omnes corporis partes tantâ vehementiâ dilatatus, ut ipsam carnem per-

transierit, sicq; sanguinis guttæ defluerint; *Et factus est sudor eius sicut guttæ sanguinis decurrentis in terram.* O amor, eò magis admirandus, quo impugnari voluit à timore, ut se se facilius in exemplum mihi præberet. Nec enim timuisset nisi voluisset, & idcirco voluit, ut timorem meum vinceret vincendo suum. Nam suo illo timore & pavore, cùm apertè indicaverit humanam assumpsisse infirmitatem, planè abstulit omnem illorum excusationem, qui ab ipso imitando in quotidianis vitæ actibus se retrahunt, suamque propterea allegant imbecillitatem.

Quid enim dicunt, quid excusant? Quid quid sit, hoc nullum planè est, si Christus humanam induerit infirmitatè; non enim aliud dicunt, quam quod Christus Dens esset, nos autem homines; & cùm longissimè distent natura Dei & hominum, hinc concludunt, non id à nobis fieri posse, quod Ipse fecit.

Sed errant & quidem vehementer, nescientes scripturas & virtutem Dei, atque infirmitatem Christi. Nam si nihil obstat Divinitas, quo minus æquè ac quivis hominum infirmus esset Christus, quid tu homo excusas infirmitatem tuam? Adde præterea, quod est valde observandum, si nihil obest humana tua infirmitas, quo minus æquè ac ipse Christus Dominus, potens sis & validus ad id omne præstandum ejus exemplo, quod juberis, quid est, quod te ab eo imitando retrahas, & excuses, quod ille fuerit potens & validus? Ubi enim paria fuerint omnia, nulla est impatitatis excusatio.

II. PUNCTUM.

SED Christus Dominus humanam planè assumpsit infirmitatem.

Id est, irà timuit, ita exhorruit, & id omne sensit humanitus, quod tu naturaliter sentis in malis sensibilibus tolerandis. Sic enim dicitur.

13. citur. *Vt dolorum & sciens infirmitatem: sic ve-*
re languores nostros tulisse, & dolores nostros por-
tasse, Sic debuit per omnia fratribus similari, ut
 Hebr. 2. *misericors fieret. In eo enim, in quo passus est ipse*
 4. *& tentatus, potens est & eis, qui tentantur auxi-*
 4. *liari. NON enim habemus Pontificem, qui non*
possit compati infirmitatibus nostris, tentatum
autem per omnia pro similitudine absque peccato.

Sic Prophetæ, sic Apostoli, sic univert
 passim scriptura, nec aliter eam interpretantur
 Patres & Doctores, quam simpliciter dicen-
 do, ita Christum nostrâ infirmitate fuisse
 infirmum, ut nos ejus virtute fortes & validi
 esse possimus. Ego, inquit sanctus Ambrosius,
 nusquam magis pietatem eius majestatemque
 demiror: Minus enim contulerat mihi, nisi meum
 suscepisset affectum. Suscepit tristitiam meam, ut
 mihi suam lætitiâ largiretur; & vestigiis nostris
 descendit usque ad mortis arumnam, ut nos suis
 vestigiis revocaret ad vitam. Sanctus quoque
 Augustinus, Nos in se transtulit, nos in se suscep-
 tit; caput nostrum membrorum suorum suscepit
 affectum, & ideo ab aliquo non est turbatum, sed
 sicut de illo dictum est cum Lazarum suscitavit,
 turbavit semetipsum: oportebat enim ut unus
 Mediator Dei & hominum, homo Christus Iesus,
 sicut nos excitavit ad summa, ita nobis compate-
 retur ad infima. Sanctus item Gregorius, Fortis
 super omnia, apparuit infirmus inter omnia, ut
 dum nobis ex assumpta infirmitate congrueret,
 ad permanentem nos suam fortitudinem eleva-
 ret. Sanctus denique Leo, Nostra infirmitatis
 affectus participando curabat, & pœnalis expe-
 rientia metum subeundo pellebat. In nobis ergo
 Dominus nostro pavore trepidabat, ut susceptio-
 nem nostrâ infirmitatis indueret, & nostram in-
 constantiam, sua virtutis soliditate vestires.
 Quid clarins? quid expressius?

III. PUNCTUM.

12. **A** Christo igitur imitando, excusantis huma-
 nam infirmitatē infirma valde est & nulla
 excusatio: cum ipse non minus atque nos in-
 firmus fuerit: nec minus ipsi fortes sumus ad
 toleranda nostra mala, quam ille fuerit ad sus-
 tinenda sua. Elias homo erat similis nobis passi-
 bilis, inquit sanctus Iacobus, quasi diceret, ni-
 hil est, quod vos excusetis ab eo imitando in
 iis, quæ sunt vestri muneris, quasi alius esset à
 vobis. Sic planè de Christo Domino, Christus
 homo erat similis nobis passibilis; nihil con-

fert ad excusationem vestram, quod fuerit
 Deus, cum simul fuerit homo similis nobis.
 Sicut enim quod fuerit Deus, non impedit,
 quin simul fuerit homo; sic neq; obstat quin
 fuerit homo infirmus; ac proinde tantum ab-
 est, ut possis inde te excusare ab eo imitando,
 quod Deus esset & te fortior, quin potius ex
 hoc ipso, quod Deus esset & maximè fortis,
 habes efficacissimum ejus imitandi motivum;
 tum quod ipse Tantus se tantillum fecerit, ut
 te provocaret ad se sequendum, tum quod te,
 tantillum cum sis, talem & tantum fecerit, ut
 possis eum sequi si velis. O quatum debemus
 tuæ fortitudini bone Iesu, sed non minus In-
 firmitati; nam si fortitudo tua nos creavit, In-
 firmitas tua nos recreavit, sic patiendo pro
 nobis, sicque nos ad patientiam tuam exci-
 tando.

Modum autem in adversis proprius imitan-
 di Christi, fusè docet sanctus Augustinus va-
 riis in locis: Primò quidem in illa Domini
 Verba: Nunc anima mea turbata est. Quid est in Ioan.
 hoc, inquit, quomodo sequi jubes animam meam,
 si turbari video animam tuam? Quomodo susce-
 ram, quod grave tanta firmitas sentit? Quale
 fundamentum quarum, si petra succumbit? Sed
 videor audire in cogitatione mea respondentem
 Dominum, & quodammodo dicentem, magis se-
 queris, quia sic me interpono ut sufferas. Audisti
 ad te, vocem fortitudinis meæ, audi in me vocem
 infirmitatis tuæ. Vires suggero ut curras, nec re-
 primo quod acceleras, sed transfero in me quod
 trepidas, & sub stereo quæ transeas. Et post pau-
 ca, sic ad praxim aptissimè: Sicut autem hic di-
 xit, Nunc anima mea turbata est; ita etiam ubi
 dicit, Tristis est anima mea usque ad mortem, &
 Pater, si fieri potest, transeat à me calix iste, ostendit
 hominis suscepti infirmitatem, ut doceat sic
 contristatum & conturbatum, quod sequitur di-
 cere, Veruntamen non quod ego volo, sed quod tu
 vis, Pater. Sic enim homo ab humanis in divina
 dirigitur, cum voluntati humana divina prapou-
 nitur. Et in hæc Psalmi trigesimi secundi ver-
 ba: Exultate justi in Domino, rectos decet collau-
 datio. QUI sunt recti qui dirigunt eor secundum
 voluntatem Dei. Et si eos perturbat humana fra-
 gilitas, divina consoletur aqutitas. Quamvis au-
 tem corde mortali privatim aliquid velint, quo
 sua interim causa, vel negotio vel presenti neces-
 sitati conveniat: ubi intellexerint & cognoverint
 aliud Deum velle, prapouunt voluntatem melio-
 ris voluntati suæ, & voluntatem Dei voluntati
 hominis.

hominis. Quantum enim Deus distat ab homine, tantum voluntas Dei à voluntate hominis. Unde gerens hominem Christus, & regulam nobis proponens, docens nos vivere, & prestans nobis vivere, ostendit hominis quandam privatam voluntatem, in qua suam figuravit & nosiram. Pater, inquit, si fieri potest, transeat à me calix iste. Hac humana voluntas erat, proprium aliquid & tanquam privatam volens. Sed quia recto corde voluit esse hominem, ut quidquid in illo aliquantum curvum esset, ad illum dirigeret, qui semper est rectus: Verum non quod ego volo, ait, sed quod tu, Pater. Ecce vide, inquit, te in me, quia potes aliquid proprium velle, ut aliud Deus velit. Conceditur hoc humana fragilitati; conceditur humana infirmitati, aliquid proprium velle, difficile est, ut non tibi contingat: sed statim cogita, qui sit supra te. Illum supra te, te infra illum; illum

Creatorem; te creaturam: illum Dominum, te servum: illum omnipotentem, te infirmum cogita corripere te, subjungenque voluntati ejus, ac dicens: verum non quod ego volo, sed quod tu vis, Pater. Quomodo disjunctus es à Deo, qui jam hoc vis quod Deus?

Itemque alibi: Ut si cui eorum inter humanas tentationes contristari & dolere contingeret, non ideo se ab ejus gratia putaret alienum, & non esse ista peccata, sed humana infirmitatis indicia, tanquam voci premissa concinens chorus, ita corpus ejus ex ipso suo capite addisceret. Quod & brevius repetens sanctus Papa Gregorius: Ut cum hoc, inquit, imminet, quod fieri nolumus, sic per infirmitatem petamus ut non fiat, quatenus pro fortitudinem parati simus, ut voluntas Conditoris nostri contra voluntatem nostram fiat.

PRO EADEM FERIA QVADRAGESIMALI.

Ad Evangelium, de Domini Ingressu in Civitatem, & in templum.

VERITATES PRACTICÆ.

Ad hæc commotæ Civitatis verba de Christo Domino, Quis est hic?

Affectu potius quam studio Christus cognoscitur.

In 1. parte, Feria 2. hebdomada tertia in Adventu.

Quidquid de Christo te scire dicant Impii, Christum nescire dicendi sunt.

In 4. parte, Feria 4. hebdomada 19. Dum è templo vendentes ejicere confide-

ratur Dominus, considerandum venit, quod in 1. parte habetur in Dedicacione Ecclesiæ: Pavete ad Sanctuarium meum.

Sic sæpè etiam Dominus res nostras evertit ut se summum ostendat Dominum: Tunc autem QUANTO minus murmuramus, aut quanto magis tacemus, tanto altius altissimum Ejus Dominium prædicamus.

In 1. parte, Feria 2. hebdomada sexta post Epiphaniam.

De hoc porro Ingressu Ierosolymitano, plura in Dominica Palmarum; & Dominica nona post Pentecosten, ac tota hebdomada 26. quartæ partis.

FERIA QVARTA:
DE COMPASSIONE CHRISTI
Domini erga homines: & de nostra
erga ipsum.

De misericordia sempiterna misertus sum tuis, dixit Redemptor tuus Dominus. II. 54.

VERITAS